

CUM DEVII FOTBALIST

PREFEȚE	7
DE CE EU?	19
CUI MĂ ADRESEZ?	25
SĂ ÎNCEPEM! CE ESTE FOTBALUL?	29
DATE GENERALE	35
SELECȚIA	41
TIMPUL ȘI ÎMPĂRȚIREA LUI	50
COPIII DE LA SATE VS COPIII DE LA ORAȘ	52
INFRASTRUCTURA ÎN ROMÂNIA	55
VACANȚELE	59
SPORTURILE COMPLEMENTARE	61
ACCIDENTĂRILE	64
PREZENȚA LA ANTRENAMENTE	66
ȘCOALA	68
CELE 10.000 (ZECE MII) DE ORE - STATISTICĂ	73
LIGA ELITELOR ȘI TURNEELE PRIVATE	77
CLUBUL DE FOTBAL	81
ETAPA 7-12 ANI	87
ETAPA 12-16 ANI	97
ETAPA 16-19 ANI	121
ETAPA 19-21 DE ANI	142
EPILOG	157

DE CE EU?

Nu m-aș fi aplecat pe un asemenea subiect sensibil de susținut în scris și de urmat practic, dacă n-aș fi fost ferm convins că este absolut necesar. Sensibilitățile sunt generate tocmai de relativismul oricărei deveniri, de relativismul sfaturilor și mai ales de dificultatea punerii lor în practică. Sunt un om ca voi toți, cu bune, cu rele. Existența mea a fost marcată de acest „flagel” numit fotbal. Am făcut tot ce-am putut și am respectat destinul dorind uneori să-l contrazic. În volumul autobiografic FOTBALUL ÎN CÂRJE am amintit evoluția mea în acest frumos sport. Trăirile, vicisitudinile, complexe, frustrările, nedumeririle, incertitudinile copilăriei și ale adolescenței au fost amintite, nu și foarte mult dezvoltate. Toți suntem marcați de copilărie și de visurile ei. Pe toți ne marchează, mai mult sau mai puțin, întâmplările ei. De aceea se spune de multe ori “mai copilărește puțin” sau “e bine să rămâi copil”. Am activat în fotbalul românesc în toate ipostazele: jucător, antrenor, președinte, impresar, investitor și jurnalist. Nu știu câți au avut norocul acesta sau cum s-ar fi descurcat în locul meu. Eu sigur mă uit cu mândrie la ce a fost, la ce am realizat și nutresc totodată speranța că aș putea transmite în special tinerilor din realizările și mai ales din nerealizările mele. Am visat să devin un mare fotbalist și am ajuns unul bun. A juca la FC BIHOR, STEAUA și RAPID poate însemna ceva. A evolua în echipa națională și a câștiga campionatul și Cupa României, la fel. Desigur că am realizat aceste lucruri pe baza talentului, a muncii, a condițiilor avute și poate a șansei. Privind retroactiv am multe, foarte multe să-mi reproșez. Unele întâmplări au depins de mine, altele de alții.

Voi încerca în această carte să scot din context urmele de aleatoriu și să îndrum tinerii spre ceea ce pot face în mod concret. Mai exact ceea ce pot ei să facă.

Douăzeci de ani de fotbal jucat, din care 10 în calitate de copil, junior și adolescent, plus 6 ani de activitate în prima Școală privată pentru copii și juniori din România, înființată de mine, în 1995 la ORADEA, plus alți 4 ani că responsabil al Centrelor de excelență pentru juniori ale FRF, plus alți 4

ani ca agent FIFA de jucători, plus alți 3 ani de antrenorat la nivelul ligilor 1 și 2 înseamnă matematic 37 de ani de muncă și activitate alături de tineri. Mii de antrenamente, sute de selecții regionale, naționale și internaționale m-au format într-un anume fel. Cunoștințele acumulate, cititul, comparațiile, polemicile, scrisul, comentatul și cunoașterea foarte multor situații plăcute și neplăcute au reușit să mă formeze și să mă aducă la stadiul de persoană de la care mulți părinți, sportivi și chiar antrenori au dorit să ceară sfatul. Nu cred că pot greși într-o selecție mai mult de un copil din 10. Procentul de risc este de maximum 10%.

Sunt mulți în România cu aceste calități, dar niciunul nu s-a gândit să dea sfaturi și în scris, să îndrume tinerii și dintr-o carte pentru a învăța și a nu uita ce au de făcut. Desigur, găsim cărți despre tineri și pentru tineri. Ele vizează în special planul tehnic, metode de pregătire, biografii etc, dar niciuna nu se adresează ca un îndrumar- sinteză care să fie respectat. Un fel de Biblie a pașilor reali de parcurs spre viața de fotbalist.

De la clubul meu privat, VIITORUL ORADEA, în doar 6 ani au debutat, după selecții și pregătire riguroase, nu mai puțin de 30 de tineri în LIGA 1. Raportul a fost de 5 copii/an la Liga 1. Fără falsă modestie, nu cunosc în România ultimilor 30 de ani un asemenea randament.

Ajuns președinte la clubul Steaua am realizat mai bine dezastrul muncii cu copiii și juniorii, ajungând să fac selecțiile personal și să exclud, în nu mai puțin de două luni, 90 de copii al căror viitor nu era fotbalul și ai căror părinți erau mințiți constant că ei vor avea un "viitor luminos".

Desigur, contracost. Ca dovadă, din cei 90 de copii excluși la vârste între 12-15 ani, ale căror nume le-am păstrat, NICIUNUL n-a evoluat măcar în Liga 2. Poate au devenit medici, ingineri șamd. Consider și acum, ca și atunci, că le-am făcut un bine și lor, și părinților, tratându-le cu sinceritate și realism viitorul. Atunci, pe moment, supărarea a fost mare, ulterior poate mi-au mulțumit.

În decursul timpului am contribuit direct sau prin recomandare la promovarea în eșaloane profesioniste sau la cluburi mari a peste 100 de tineri ai căror părinți, și poate chiar tinerii înșiși, nu se așteptau. Numele mai importante sunt Linkar, C. Munteanu, Ogăraru, Paraschiv, Cristescu, Mitu, Nae, Dănciulescu, Mozacu, Lupuț, Dianu, Martin Tudor, Dulcea, Borbely, Sfârlea, Reghecampf, Horșia, Keșerü, Vâtcă ș.a.

Am conștientizat și empatizat cu părinții și tinerii care-și doreau devenirea fotbalistică, dar care nu găseau calea, lovindu-se mereu de obstacole de toate genurile. Subiectivismul, lipsa de talent, lipsa ambiției, șpaga, interesele obscure ale unor antrenori, președinții de club, accidentările etc au fost bariere care păreau uneori de netrecut. Unora am reușit împreună să le găsim leacul, altora nu. Am încercat mereu să fiu realist, uneori chiar dur cu părinții și copiii. N-am dat niciodată speranțe acolo unde nu era cazul, am fost sincer.

N-am recomandat niciodată un tânăr fără să-l fi văzut jucând sau măcar antrenându-se.

Am fost solicitat de mii de părinți pentru a-i sprijini în evaluarea propriilor copii. Unii doreau să-i reprezint, să-i recomand. Le-am răspuns tuturor, deși nu pe toți îi cunoșteam personal.

Un alt motiv care mă îndeamnă să dezvolt acest subiect sensibil este nevoia de tineri și nevoia de valori în fotbalul românesc.

În anul 1994, imediat după repurtarea celui mai însemnat succes al echipei naționale, la Campionatul Mondial din SUA, am titrat în GSP: FOTBALUL DE DUPĂ HAGI!

Cunoscând bine situația reală din Romania, dezinteresul cluburilor și al FRF față de sectorul juvenil, mă întrebam ce le va urma lui HAGI & Comp?

Răspunsul era simplu: HĂUL!

Toată suflarea fotbalistică românească era mulțumită cu osânza formării și promovării tinerilor din perioada comunistă. Pe mai toți îi interesa doar momentul și mai toți neglijau viitorul. În acea perioadă s-au pierdut mulți tineri și foarte mulți antrenori care nu-și puteau vedea rezultatele muncii, mai nimeni nefiind interesat de aceasta. De atunci au început să apară masiv șpăgile către antrenorii de la juniori, concursul național "Cine sunt părinții tăi?" devenind arhicunoscut pe tot cuprinsul țării.

Această stare de spirit și acest mod de-a trata lucrul cu copiii și juniorii era de neacceptat. Dovadă stau insuccesele ulterioare în lanț ale fotbalului românesc.

Antrenorii din ce în ce mai indolenți și mai necalificați, bazele sportive dispărute, timpul redus de pregătire, competițiile mai slabe și interesul scăzut pentru performanță întregiau tabloul sinistru al unui fotbal care doar în mintea noastră de români subiectivi putea fi performant. Toată Europa

progresă, inclusiv țările foste comuniste, doar România regresa. Azi, acest tablou a devenit din păcate clasic. Ne bat mai toți, ne e frică de oricine, dar politica struțului ne este în continuare profund impregnată.

Unde e greșeala? Simplu: la copii și juniori. "Cum îți așterni, așa dormi!" sau "Ai cules ce-ai semănat!" sunt consecințele acestui dezinteres.

Așadar, resorturile mele în a pune în pagină această, sper, utilă carte au fost plăcerea, experiența, necesitatea și interesul într-un domeniu extrem de important și mult timp ignorat: **COPIII ȘI JUNIORII!** 🏆

Libris

Respect pentru oameni și cărți

CUI MĂ ADRESEZ?

Departe de mine gândul că aș fi atotștiutor, sfătuitoarea perfectă. Repet, sunt și alți colegi din fotbal în măsură să sfătuiască, să îndrume. Diferența este că eu m-am hotărât s-o fac în scris, riscând să devin poate o țintă publică. Mult nu pot greși! Rugămintea mea pentru cei care vor citi aceste pagini este să țină cont de ele și să acționeze în consecință. Eu nu mai doresc să devin fotbalist pentru că am fost. Se vor evita astfel speranțele năruite sau poate va fi netezit drumul spre performanță al copiilor. Mulți dintre voi, dragii copii, veți pune capăt sau veți continua activitatea fotbalistică.

Și pentru că viața unui copil și a unui tânăr în plin proces de învățare și formare fotbalistică este compusă din triumphiul ȘCOALĂ-FAMILIE-ANTRENOR este normal ca de toate punctele de vedere să țineți cont și voi, PĂRINȚII micuților fotbaliști.

Nu voi da prea mare importanță antrenorilor, profesorilor, ci vouă, părinților și copiilor cu visuri frumoase, fie ele reale sau ireale.

Unii dintre copiii voștri sunt încă prea mici pentru a înțelege **CUM DEVII FOTBALIST**.

Voi, părinții, sunteți însă deplin conștienți pentru a extrage "pastila" necesară din aceste pagini.

Formați la un loc poate cea mai numeroasă comunitate, după cea a părinților de școlari: **COMUNITATEA PĂRINȚILOR DE COPII FOTBALIȘTI DIN ROMÂNIA**. Sunteți peste 100.000 la nivel național!

Dacă doar unul dintre voi va înțelege și va acționa în consecință, voi putea considera cartea un succes!

Veți găsi în cele ce vor urma răspunsuri și întrebări care vă privesc personal atât pe voi, cât și pe micuții voștri.

DE CE?, CÂND?, CUM?, UNDE?, CINE? sunt întrebările voastre comune. A nu avea și a nu primi răspunsuri înseamnă tot atâtea motive de îngrijorare. Pe toți vă preocupă viitorul copiilor. E normal să fie așa. Citind continuarea cărții veți putea găsi mare parte din răspunsuri la justificatele voastre întrebări.

Va fi Gigel al meu ca Messi? Va fi el ca Ronaldo? Sau pierdem vremea și

ne sustragem școlii sau altor vocații?

Re: Va avea un viitor în fotbal sau trebuie croit alt drum?

Este talentat sau asta mi se spune?

Este copilul meu în măsură să facă față tuturor sacrificiilor necesare performanței sau doar pierdem timpul și banii?

Face fotbal ca să se dezvolte din punct de vedere fizic sau ca să performeze?

Are copilul meu talent real?

Iubește Gigel cu adevărat fotbalul?

Vreau EU sau vrea EL să devină fotbalist?

Îl oblig să se antreneze sau este cu adevărat pasionat?

Merită să mai cheltui bani pe taxe, echipament, deplasări, cantonamente sau nu?

Va neglija sau nu școala?

Mă cert pentru titularizarea lui sau nu?

Merită să mă enervez la antrenamente și meciuri?

La ce vârstă să înceapă fotbalul?

Mai dau șpagă sau nu?

De ce fel de tip de antrenor are nevoie copilul meu?

Ce înseamnă competiția necesară dragului meu copil?

Care sunt prioritățile necesare performării în fotbal?

Câte antrenamente și unde trebuie să le facă săptămânal pentru a performa?

Care este competiția optimă?

Ce fel de pregătire psihologică este necesară?

Ce înseamnă echipele naționale de juniori?

Ce înseamnă selecția la loturi? Dar neselectarea?

Să-l transfer la alt club?

Să caut alt antrenor?

Ce calități trebuie să aibă pentru a performa?

Să plece sau nu în străinătate?

Ce este contractul de profesionist?

Care este clubul optim?

Cum să trateze examenul de capacitate? Dar BAC-ul?

Este nevoie de impresari sau nu?

Mă culc cu profesorul/antrenorul pentru selectarea sau promovarea lui Gigel sau nu? (în cazul unor mămici disperate)

Ce-i poate oferi fotbalul? Dar eșecul?

Sunt eu un părinte realist sau subiectiv?

Cât de mult doresc eu ca părinte să mă regăsesc în copil?

Care sunt limitele copilului?

Ne cunoaștem copilul cu adevărat?

Nu cumva îi cerem prea mult, împovărându-l nejustificat și traumatizându-l pe viață?

Sigur aceste întrebări există. Nu toți recunoașteți, dar toți căutați răspunsuri. Uneori ați dori să fie dat timpul înainte ca să scăpați de grija ce devine uneori obsesia realizării în viață a propriului copil.

Influența masivă asupra copiilor voștri poate fi atât constructivă, cât și distructivă.

Am văzut mulți dintre voi, dragi copii, distruși chiar de către părinții voștri! Unii dintre voi eracât pe ce să debutați, să vă afirmați, să vă urmați visul. Nesăbuiința unor părinți v-a deturnat, iar îndrumările au fost catastofale, urmând calvarul! De aceea trebuie ca părinții să înțeleagă și să ajute în mod real, nu să strice/demonteze posibile cariere. Voi, copiii, împreună cu părinții voștri formați până la o vârstă un tot unitar. Depinde cum îl gestionați, tot împreună. De unde începe și până unde se extinde rolul părinților în dezvoltarea voastră fotbalistică?

Iar voi, părinții, aveți cu toții griji destule, la serviciu, cu banii, în familie. În loc să le simplificați, le accentuați poate uneori exagerat.

CUM DEVII FOTBALIST încearcă să vă ușureze rolul.

Repet, dați crezare cărții **PENTRU CĂ ESTE SCRISĂ PENTRU VOI!** Nimeni nu-i perfect. ⚽

CONCLUZIE

✓ **Această carte se adresează în special tinerilor fotbaliști și vouă, părinților!**

